

již v době, když bylo již v běhu disc. řízení proti němu zavedené, dílem jsou to události sběhlé teprve po vydání disc. nálezu a snaží se jimi st-l dokázati toliko, že udání a svědectví, která byla podkladem disc. nálezu, byla falešná, a to proto, že dotčení udavači a svědci sami nebyli bezúhonní, nýbrž byli stíháni jednak disciplinárně jednak trestně; konečně dovolává se st-l jakéhosi veřejného mínění o tom, že řečený disc. nález byl nespravedlivý.

Žádná z těchto obran nemá vlastností požadovaných § 138 služ. pragm. První skupina skutečností již proto ne, že st-l ani netvrdí, že mu nebyly známy již v době prováděného disc. řízení, a nemůže se jich proto dovolávati k opodstatnění nároku na povolení obnovy jeho.

Druhý soubor skutečností a průkazů pochází již z doby po vydání disc. nález. a nehodí se tedy dle toho, co o podmínkách obnovy řízení bylo svrchu uvedeno, rovněž k odůvodnění žádosti za její povolení. Nad to dovozuje st-l nevěrohodnost u zmíněných osob nikoli z toho, že snad vyšly na jevo okolnosti, které svědčí o opaku tvrzení jejich, nýbrž z toho, že samy nebyly nezúhonné.

Třetí skupina tvrzených fakt konečně nemá výbec žádného významu pro otázku povolení obnovy řízení, protože tu jde pouze o soukromý úsudek jednotlivců o správnosti či nesprávnosti nálezu — nikoli o skutečnosti nebo důkazy ve smyslu § 138 služ. pragm.

Když za tohoto stavu věci žal. vrchní disc. komise žádosti st-lově za obnovu řízení disc. nevyhověla pro nedostatek podmínek cit. předpisu zákonného, nelze v tom spatřovati nezákonnost.

Č. 4043.

Učitelstvo: O významu zák. č. 455/1919 o zrušení celibátu učitelek pro učitelky provdávší se před 1. listopadem 1918?

(Nález ze dne 20. října 1924 č. 18.020.)

Věc: Ludmila M. v M. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty (za súč. mor. zem. výbor, adv. Dr. Vil. Freissler z Brna) stran opětného ustanovení ve školní službě a doplacení požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — —

St-lka vzdala se služby přede dnem 12. července 1917 následkem provdání a byla později dne 25 srpna 1917 za nedostatku mužských učitelských sil dosazena za výpomocnou učitelku na dobu potřeby za remuneraci i byla koncem listopadu 1918 této služby zase sprostěna. Svůj nárok na definitivní dosazení v učitelské službě se zřením k celkové, od počátku působnosti čítané, služební době opírala ve správním řízení a dovozuje i ve stížnosti jediné z obsahu zák. č. 455/1919, kterým se zrušuje celibát učitelek škol národních. Dovozuje z té okolnosti, že zákon nabyl působnosti dnem 1. listopadu 1918 (§ 9), kdy konala — byť i dočasně — aktivní službu učitelkou, že

a) odstraněna byla, ať provdala se kdykoli před působností zákona, překážka setrvání v původní službě (§ 1), kteráž byla službou defini-

tivní učitelky, takže její výpomocná služba nabyla automaticky charakteru definitivní služby, což činí disposici, spočívající v jejím propuštění koncem listopadu 1918, bezúčinnou a následkem toho i nadále musí za definitivně dosazenou býti považována; případně alespoň že

b) dnem 1. listopadu 1918 počínajíc musí býti považována za takovou (§ 4), která vrátila se zase do činné služby, pročež jí sluší započísti leta před provdáním ve školní službě ztrávená.

Ve skutečnosti však v citovaných ustanoveních svrchu uvedeného zákona pro tuto právní dedukci opory naléztí nelze.

Nelzeť ad a) z norem § 1 a § 9 v souvislosti vzhledem k jich doslovnému znění, od něhož uchylovati se není důvodu, usuzovati nic jiného, než že s platností ode dne 1. listopadu 1918 jest učitelka oprávněna vstoupiti do stavu manželského aniž pozbude práva setrvati ve službě školní. Tím řečeno, že učitelka provdávší se nejdříve dne 1. listopadu 1918 může po 1. listopadu 1918 setrvati ve službě školní, a plyne z toho a contrario, že učitelka provdávší se již přede dnem 1. listopadu 1918 nemůže dovolávati se výhody uvedeného zákona, jak správně usuzuje žal. úřad, nehledíc ani k tomu, že pojem »setrvati« sám sebou požaduje kontinuity t. j. jest opakem přerušení služby a opětného nastoupení, kterýžto poslední případ má na zřeteli jiná norma zákona, t. j. norma jeho § 4. Kdyby zákon byl chtěl vztahovati ustanovení § 1 též na učitelky, které se provdaly přede dnem 1. listopadu 1918 a jejichž služební poměr byl rozvázán, byl by musil v tomto smyslu výslovně disponovati, jak skutečně učinil v druhém odstavci § 3, kdež připouští v takovém případě dodatnou výplatu odbytného, pokud nebylo vyplaceno.

Ad b) dlužno sice připustiti, že podle §u 4 cit. zák., vrátí-li se učitelka zase do činné služby, budou jí za určité podmínky započtena leta, před provdáním ve školní službě ztrávená. Toto ustanovení předpokládá však, že učitelka za působnosti zákona se zase vrátila do činné služby. Avšak, jak rovněž správně usuzuje žal. úřad, posléze uvedený předpoklad ve příčině st-lky se nesplnil, neboť setrvávání stěžovatelčino po dni 1. listopadu 1918 ve službě výpomocné učitelky na čas potřeby za remuneraci nestalo se na základě prohlášení, že st-lka vrací se zase do učitelkové služby, nýbrž obsahem směrodatného prohlášení z roku 1918 bylo jen, že st-lka jest ochotna po dobu války dále vyučovati a v té době nějaké prohlášení provdané ženy, že vrací se zase do činné služby učitelkové, by vůbec slušelo pokládati za bezúčinné (§ 59 zák. z 24. listopadu 1870 č. 18 mor. z. z. ve znění zák. z 5. července 1899 č. 56 z. z.). Ostatně st-lka nemohla by právem uplatňovati nárok z cit. § 4. též z toho důvodu, že její opětné použití ve službě nenastalo »za působnosti« zákona (1. listopadu 1918), jak § 4 žádá, nýbrž před počátkem jeho působnosti (25. srpna 1917).

Nař. rozhodnutí neporušilo tudíž uplatňovaného st-lčina nároku i slušelo bezdůvodnou stížnost zamítnouti.